

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że: a) sporne znaki towarowe były podobne; b) miało miejsce rzeczywiste używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie; c) usługi, dla których wykazano rzeczywiste używanie, były podobne; i d) w rezultacie w przypadku spornych znaków towarowych istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2009 r. — Mugraby przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-292/09)

(2009/C 244/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Muhamad Mugraby (przedstawiciele: J. Regouw i L. Spigt, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- 1) stwierdzenie, że Komisja nie uwzględniła:
 - (i) żądania skarżącego, żeby Komisja przedłożyła Radzie zalecenie w sprawie wstrzymania pomocy wspólnotowej dla Libanu, o czym mówi art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1638/2006, jako że środek ten jest wymagany i dostępny w ramach tego rozporządzenia;
 - (ii) żądania skarżącego, żeby Komisja jako instytucja bezpośrednio odpowiedzialna za wdrażanie różnych unijnych programów pomocowych dla Libanu wstrzymała realizację tych programów do czasu zaprzestania przez Liban naruszania praw podstawowych a konkretnie praw skarżącego;
- 2) stwierdzenie, że Rada w ramach pełnienia przez nią funkcji członka Rady Stowarzyszenia UE-Liban nie uwzględniła żądania skarżącego w sprawie zwrócenia się do Komisji z zaleceniem, żeby Rada podjęła konkretne i skuteczne środki w sprawie pomocy Unii dla Libanu zgodnie z układem o stowarzyszeniu pomiędzy Libanem a Wspólnotą w celu wypełnienia zobowiązań stron wynikających z tego układu;

- 3) stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty, Komisji jako strażniczki traktatów i instytucji bezpośrednio odpowiedzialnej za wdrażanie różnych programów pomocowych UE dla Libanu oraz Rady w ramach pełnionej przez nią roli członka Rady Stowarzyszenia UE-Liban z tytułu szkód poniesionych przez skarżącego w konsekwencji ciągłego braku skutecznego stosowania od grudnia 2002 r. dostępnych środków i narzędzi w celu skutecznego wykonania klauzuli praw człowieka z układu o stowarzyszeniu;
- 4) nakazanie Komisji częściowo w ramach naprawienia szkody w naturze, żeby zaproponowała Radzie wstrzymanie układu o stowarzyszeniu UE-Liban do czasu zaprzestania przez Liban naruszania art. 2 układu o stowarzyszeniu w odniesieniu do skarżącego;
- 5) nakazanie Komisji, żeby ograniczyła realizację aktualnych programów pomocowych (które są wykonywane i/lub nadzorowane przez Komisję) do tych programów, których konkretnym celem jest promowanie praw człowieka i które nie stanowią pomocy finansowej dla władz Libanu do czasu zaprzestania przez Liban naruszania art. 2 układu o stowarzyszeniu w odniesieniu do skarżącego;
- 6) nakazanie Radzie, żeby zwróciła się do Komisji o przedłożenie zalecenia wskazanego w pkt 4 powyżej i o podejmowanie działań za pośrednictwem instytucji układu o stowarzyszeniu w tym samym celu;
- 7) nakazanie stronie pozwanej wypłatę skarżącemu odszkodowania za szkody i zadośćuczynienia za doznane krzywdy w wysokości ustalonej *ex aequo et bono* nie mniejszej niż 5 mln. EUR i obciążenie jej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, Muhamad Mugraby, libański prawnik z dziedziny praw człowieka i aktywista w tym zakresie twierdzi, że władze libańskie prześladowały i nękały go oraz że odmówiono mu ochrony prawnej ze względu na jego pracę na rzecz ochrony praw człowieka. Twierdzi on, że zakazano mu prowadzenia działalności z zakresu prawa oraz odmówiono podstawowych praw takich jak prawo do własności prywatnej, do sprawiedliwego procesu i dostępu do skutecznego środka zaskarżenia.

Skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 2 Układu o stowarzyszeniu UE-Liban ⁽¹⁾ Wspólnota powinna podjąć racjonalne kroki celem zapobiegania szkodom wyrządzanym jednostkom takim jak skarżący poprzez nakładanie środków ograniczających na władze libańskie takich jak wstrzymanie układu stowarzyszeniowego. Co do zasady skarżący twierdzi, że korzyści udostępnione Libanowi zgodnie z układem stowarzyszeniowym zależą od

wywiązania się z obowiązku poszanowania praw podstawowych i że w przypadku utrzymujących się naruszeń praw człowieka, art. 2 układu daje możliwość Wspólnocie podjęcia środków ograniczających przeciwko Libanowi proporcjonalnie do powagi naruszenia. Ponadto skarżący uważa, że do dnia dzisiejszego Wspólnota nie wywarła skutecznej presji, żeby władze libańskie wywiązały się ze swoich zobowiązań wynikających z ochrony praw człowieka.

Skarżący twierdzi, że formalnie wezwał stronę pozwaną do podjęcia działań w dniu 29 kwietnia 2009 r., jednak wniosek jego został odrzucony w pismach z dnia 26 maja 2009 r. i 29 maja 2009 r. Skarżący powołuje się na klauzulę praw człowieka z art. 2 układu o stowarzyszeniu celem stwierdzenia, że Komisja i Rada naruszają prawo poprzez ciągły brak skutecznego wykonania klauzuli praw człowieka przeciwko Libanowi.

Ponadto skarżący twierdzi, że strona pozwana naruszyła ogólnie zasady prawa wspólnotowego w tym obowiązek promowania ochrony praw podstawowych, który ma na celu ochronę praw jednostek. Skarżący twierdzi, że istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przez stronę pozwaną jej obowiązków a szkodami poniesionymi przez skarżącego i wynikającym z tego uprawnieniem do odszkodowania. Zdaniem skarżącego władze libańskie najprawdopodobniej zaprzęstałyby bezprawnego prześladowania skarżącego, jeżeli zagrażałaby im utrata pomocy ze strony Wspólnoty. Dlatego też skarżący twierdzi, że nie poniósłby prawdopodobnie szkody polegającej na utracie dochodu o tym samym rozmiarze, gdyby strona pozwana podjęła we właściwym czasie odpowiednie działania.

(¹) Umowa przejściowa w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Libanu, z drugiej strony (Dz.U. 2002 L 262, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2009 r. — CNIEL przeciwko Komisji

(Sprawa T-293/09)

(2009/C 244/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union Centre National Interprofessionnel de l'Économie Laitière (CNIEL) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Cabanes i V. Kostrzewski-Pugnat, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 10 grudnia 2008 r. w sprawie N 561/2008 — Francja (Działania prowadzone przez organizacje międzyzawodowe);
- tytułem ewentualnym, nakazanie Komisji wszczęcia przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna (¹) z dnia 10 grudnia 2008 r., w której instytucja ta uznała, że zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa stanowi ramowy program działań, jakie mogą być prowadzone przez francuskie międzyzawodowe organizacje rolnicze, polegających na udzielaniu pomocy na wsparcie techniczne, pomocy produkcyjnej, pomocy we wprowadzaniu na rynek produktów rolnych wysokiej jakości, pomocy na badania i rozwój oraz pomocy na reklamę; pomoc ta jest udzielana na rzecz producentów surowców oraz na rzecz przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie przetwarzania i wprowadzania na rynek produktów rolnych, a źródłem jej finansowania są uiszczane przez członków tych międzyzawodowych organizacji dobrowolne składki, które na mocy zarządzenia międzyresortowego stały się obowiązkowe (zwane dalej „dobrowolnymi składkami obowiązkowymi”).

Skargę swą skarżąca opiera na następujących trzech zarzutach:

- popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie z naruszeniem art. 87 ust. 1 WE ze względu na to, że dobrowolne składki obowiązkowe nie stanowią zasobów państwowych, a podjętych działań nie można przypisać państwu i nie przysparzają one korzyści beneficjentom końcowym;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja nie wskazała przyczyn, ze względu na które doszła do wniosku, iż te dobrowolne składki obowiązkowe stanowią zasoby państwowe, a także nie wskazała, w jakim zakresie wpływają one na wymianę handlową między państwami członkowskimi lub zakłócają konkurencję;
- naruszenie art. 88 ust. 3 WE ze względu na to, że Komisja nie wszczęła, pomimo napotkania poważnych trudności w ocenie charakteru rozpatrywanego programu ramowego, przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego.

(¹) Dz.U. 2009, C 116, s. 14.